

„Žal mi je zanj, da se mu je to pripetilo. Odpuščam ovaduhu in spletkarju, kar je škodoval meni, nikdar pa ne odpustim brez-značajnemu renegatu, ki blati ves narod. Kaj pa je z mojo gospodinjo?“

„Gospe poštarici ni zlega. Malo migrene, posledica hude omedlevice, drugega nič.“

„In Bal?“

„Bal je zrel za blaznico.“ —

Ob peti uri se je dvignil dragonski oddelek in za njim moji vozovi. Nekoliko sem se zakasnil, mudeč se v računskih poslih pri županu, potem sem dirjal za vozovi, kakor bi bil zakrivil zločin v Moravanu in mi je kaznujoča pravica za petami. Prijatelji dragi, tako zadirja nekoč naša duša, rešena iz vic!

(Konec prihodnjíč.)

Prijateljski sonet.

Govoril si na moč lepo, a v zmoti:
ne jaz samo, tako stojimo vsi,
za hrbtom z nožem vsak preži: — Ne hoti
pljuniti v dušo! Odpuščanja ni! —

Kdor plemenit je, v šibki le slepoti
nadeva si prijateljske vezi, —
trenotek pade, ko se pamet zmoti,
ko se iztrezniš, več odveze ni . . .

Pa kaj bi strah? In fraza bi — pokàj?
In važna poza dvignjenih obrvi?
Moj nož ni maral, da bi sunil prvi.

Tvoje prijateljstvo — o, Bog ne daj! —
široko je kot ženska govorica;
moj nož — ohol in ozek, kot resnica.

Vladimir Levstik.

